



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев 2194/2015**  
**18.12.2015. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле Д.М. из Б., чији је пуномоћник Ч.К., адвокат из Б., против туженог N.G. ДОО из Б., чији је пуномоћник Д.С., адвокат из Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 953/15 од 20.08.2015. године, у седници већа одржаној 18.12.2015. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија тужиле Д.М. из Б., изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 953/15 од 20.08.2015. године.

**Образложење**

Пресудом Другог основног суда у Београду П 24007/13 од 13.03.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде штете исплати износ од 2.790,00 динара са законском затезном каматом од 06.02.2013. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке је одбијен тужбени захтев у делу који се односи на исплату законске затезне камате на досуђени износ за период од 13.06.2012. године до 05.02.2013. године као неоснован. Ставом трећим изреке је обавезан тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 36.250,00 динара, а ставом четвртим изреке је одбијен захтев тужиле да се обавезе тужени да јој на признати износ накнаде трошкова парничног поступка исплати законску затезну камату почев од дана пресуђења па до исплате, као неоснован.

Виши суд у Крагујевцу је пресудом Гж 953/15 од 20.08.2015. године усвојио жалбу туженог и преиначио првостепену пресуду у ставу првом изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев, те је обавезана тужиле да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 39.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиле је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Поступак у споровима мале вредности је прописан као посебан поступак у делу трећем Закона о парничном поступку, глава XXXIII. Према члану 468 став 1 спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479 став 6 је прописано да против одлуке другостепеног суда у спору мале вредности није дозвољена ревизија.

Како је законодавац императивном процесном нормом искључио право на ревизију у споровима мале вредности, дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 403 став 2 тачка 2 ЗПП, према којој је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Тужба у овом поступку је поднета 04.09.2012. године са захтевом за исплату износа од 2.790,00 динара.

Како вредност предмета спора не прелази износ од 3.000 евра у динарској противвредности, одлучено је као у изреци на основу одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија  
Снежана Андрејевић,с.р.**